

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ.

Τὴν 25 Μαρτίου ἐγένετο ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἡ τελετὴ τοῦ ὑπὸ τοῦ φιλαγνοῦ Κ. Α. 'Ράλλη συσ. η-
θέντος ἀγῶνος τούτου. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐν τῇ σφοδρῇ
αὐστηρᾷ αὐτῇ κρίσει, οὐδὲν τῶν ποιημάτων ἔκρινεν
ἀπολύτως ἄξιον βραβεύσεως!... Ἐκύρξε δὲ ὡς
τελειότερζ μεταξὺ τῶν ἐξ παρουσιασθέντων τὸ Στό-
μιον τῆς Προβέλης, διθύραμβον τοῦ Κ. Γ. Ζαλα-
κώστα καὶ τὴν Φρωσύνην, ποίημα Ἐπτανησίου τινος.
'Ελαβον τὰ δευτερεῖα αἱ Θερμοπούλαι τοῦ Κ. Γ. Γ. Για-
νοπούλου. Διὰ τὰ ἴδιον εἰ ἀναγνώσται ἡμῶν ὁποίας
καλλοῦ περιέχει τὸ ποίημα τοῦ Κ. Ζαλακώστα, ἐκ
τῶν πολλῶν, δημοσιεύμεν τὰς τελευταίας στρεφάς,
ἔπου, μετὰ τὸν θρῆνον τῆς Ὀθωμανίδος ἐπὶ τοῦ νε-
κροῦ συζύγου της, πεσόντος ἀνδρείως ἐν τῇ μάχῃ, ὁ
ποιητὴς ἀποτείνεται ὡς ἐξῆς εἰς τὴν Μοῦσαν.

'Απόμαξον, Μοῦσα, τὸ δάκρυ τὸ θεῖον,
Τὸν βίαιον κράτει τοῦ σιήθους παλμόν,
Πολλοί, παθημάτων μεστοί, ἐφ' ἡμῶν,
Παρήλθον αἰῶνες κλαυθμῶν καὶ δακρύων.

*Τὸ τυραννικὸν γένος αἰεὶ κρατῇ σκυρῶς,
Πορεύειν οὐδὲν εἰ δύναται θάλασσαν
Κοιμᾶται ἀδελφὸν ἡμῶν αἰεὶ φρεῖς
Ὁ ἔστιν νεκρός.*

Κοιμᾶται... Ἰδοὺ, ὁ Ἀνδρέας κοιμᾶται,
Καὶ κύκλῳ παρίστανται φίλοι πολλοί,
Κοιμᾶται, πλὴν μία θορρεῖ ἀπειλή,
Εἰς τ' ἄλλα χεῖλη τοῦ ἐτι πλανᾶται.

'Ὁ πένθος κύκλος σιγᾷ τῶν ναυτῶν,
'Ἄλλ' εἴ, σαλευούσας ὡς ἔχων τὰς φρένας,
'Εγγὺς τοῦ νεκροῦ ἤρμεϊ, σταυρωμένας,
Τὰς χεῖρας κρατῶν.

Τὰ χεῖλη τοῦ μόνου σφαδάζουν, ἄλλοιαν,
'Ψυχρά εἰς τὸ λείψανον ὄψιν κολλᾷ,
Καὶ δάκρυα πλέον δὲν χύνει θολῶς,
Τὰ δάκρυα, φεῖ! τοῦ πληροῦν τὴν καρδίαν!

Σὺ χῦσον, ὦ Μοῦσα, εἰ δάκρυ πικρὸν,
Πρὶν κλείσῃ τὸ ἄσμα ἢ σιένουσα λύρη,
Καὶ στόλιζε μ' ἄνθη, καὶ βρῖττε μέ μῦρα,
Τὸν ναῦτην νεκρόν.

'Αποθες δὲ ταύτην εἰς κλῶνα ἱέας,
Καὶ μὴ τὴν ἐγγίξης, καὶ μὴ τὴν κινής,
'Εάν τρικυμία μεγάλῃς φωνῆς
Δὲν σείῃ τὰ στέρνα θερμῆς Νεολαίας.

'Ω! τότε τὸ πρῶτόν μου ὄπλον ζητῶ,
'Ω! τότε τ' ὄρχαίξά μου πέδιλα φέρω,
'Εκεί, ὅπου ῥεῖ γοργὰς ὁ Ἀχαιῶν,
Μοζῇ σου πετῶ.

Η ΑΥΓΗ.

Ασμάτιον.

Εἶπα φῶς μου, ἴδου ποῦ χαράζει,
Διελύθη τὸ ἄγρον σκότος,
'Ανιχνεῖ τῶν ρευμάτων ὁ κροτός,
Καὶ εἰ ῥυακίς φεύγουν σιγᾷ.

Τὸ γλυκὺ τῆς πρωῒς λυκόφως,
Τοῦ αἵθερος ἰὰ ὕψη φωτίζει,
Καὶ ἐκείθεν ἀκίνας σκορπίζει,
'Ω; παρθένου πλεξυδία χρυ. ἄ.

'Ενα, εἷα τὰ ῥόδα ἀρχίζουν,
Νὰ ἀνοίγουν, νὰ λάμπουν, ἰὰ θάλλουν,
Τῆς νυκτός τὴν χροιάν ν' ἀποβάλλουν,
Κ' εἰς τὸ φῶς, νὰ βυθωθῇ τῆς αὐγῆς.

'Ω; αὐτὰ, κ' ἡ δική μου καρδιά,
Ποιῖ ἤθελαι καὶ ἀνοίγε, φῶς μου,
Πλὴν, ὡς εἶδε τὸν πλανὴν τοῦ κόσμου,
'Εφλογίσθη, μαρὰ θηκ' εὐθύς.

Καὶ ἀμέσως ἠρνήθη τὰ πάντα,
Πλὴν ἐσένα ποσῶς δὲν ἠρνήθη,
'Απὸ σέ, ὦ θεᾷ, ἐπλανήθη,
Καὶ σέ μόνην ζητοῦσα, ποθεῖ.

Δύο χρόνους γλυκεῖς σέ γνωρίζω,
'Ω; σκιά σου πιστὴ σέ λατρεύω,
Δύο χρόνους ἐδῶ νυκτερεύω,
Καὶ ὁ ὕπνος μου εἶται ἐσύ.

'Ὡ αὐγὴ θελκτικὴ καὶ ὥραία,
'Ητις μ' ἔλκεις ἐδῶ, μέ μαγεύεις,
Καὶ ν' ἀφήσω τὸν ὕπνον μέ νύκτας,
Λτθε εἷα γλυκὺν ἀσπασμόν.

'Ὅπου φέρεις τὸ χθόνιον φῶς σου,
Καὶ αὐτόν, ὦ πρωῒα μου, φέρε,
'Ας χαραζοῦν μ' αὐτόν αἱ ἡμέραι,
Καὶ ἄς ἦναι τῆς δρόσου σταγῶν.

Π. Μ.